

Corbul

Adina Speranta

În linștea nopții,gândind cu alean,
Un corb mă înțeapă cu ciocul în van.
Ce straniu privește cu ochii de jar,
Ce taină dorește s-aducă în dar?

Cu mâna gonesc aratarea sinistră
Cu aripi de beznă,cu cioc de metal.
Hai, pleacă în neguri,pasăre tristă
Și cobează să piară cu zboru-ți letal.

Tăcerea mă prinde în brațele-i reci,
Lumina se pierde încet din odaie
Și somnul mă-mbie cu șoaptele-i seci.
Visez sub a lunii aprinsă văpaie.

Mă plimb pe cărări istovite de jale,
Prin neguri intense fără liman
Zăresc o scânteie,departe îmi pare,
Parcă-i o lampă aprinsă la geam.

În bezna de gheață străluce aievea,
Mă cheamă cu raza-i de foc milenar,
În goană nebună alerg către dânsa,
Ajung și privesc c-un zâmbet neclar.

E corbul ce fuse la mine-n odaie!
Semeț stă pe tronu-i de crengi, secular,
Privirea-i e țintă la mine, se-nfoaie,
Și-n juru-i se simte un aer polar.

Dar ochii sunt vii în corpul vremelnic,
Izvor de lumină în neagra ființă
Ofrandă ce-alină pustiul, temeinic...
Iar sufletu-mi plânse de-amară căintă.

"Te-astept să revii în nopți argintii,
Sa-mi fii călăuză , prieten , confrate,
Mi-e viața pustie ,hai,spune-mi că vii!"
Și corbul tainic răspunse:"Se poate..."

Și cerul vibrează,intens, plin de șoapte...
Cu greu mă trezesc din drumul visat...
Deschid poarta casei în tainica noapte

POEZII ONLINE

Iar corbul e acolo. Il chem...și-a intrat!